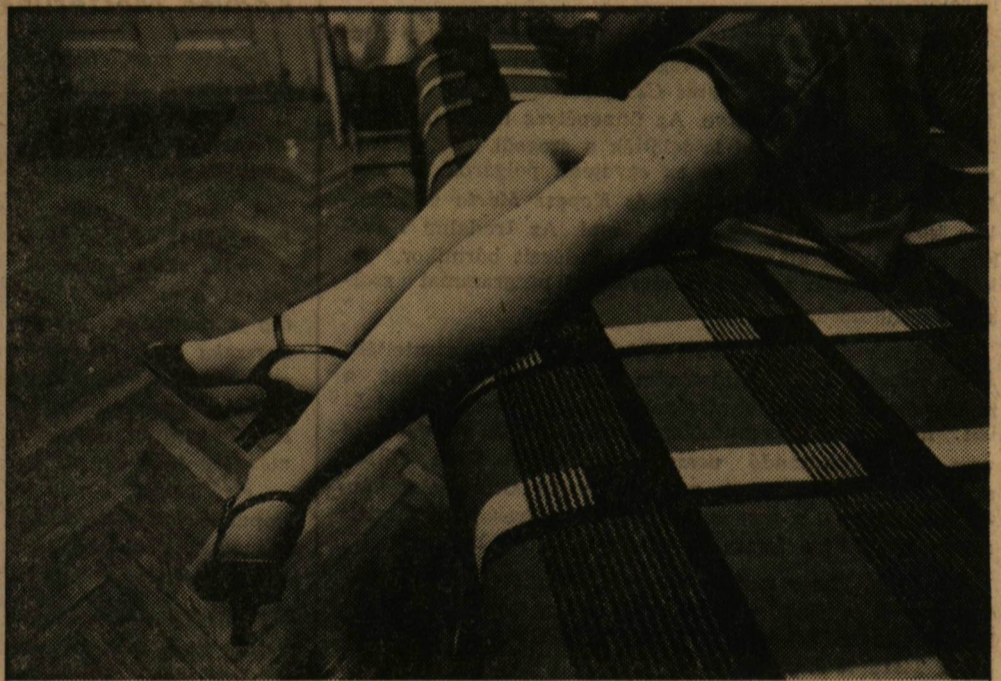
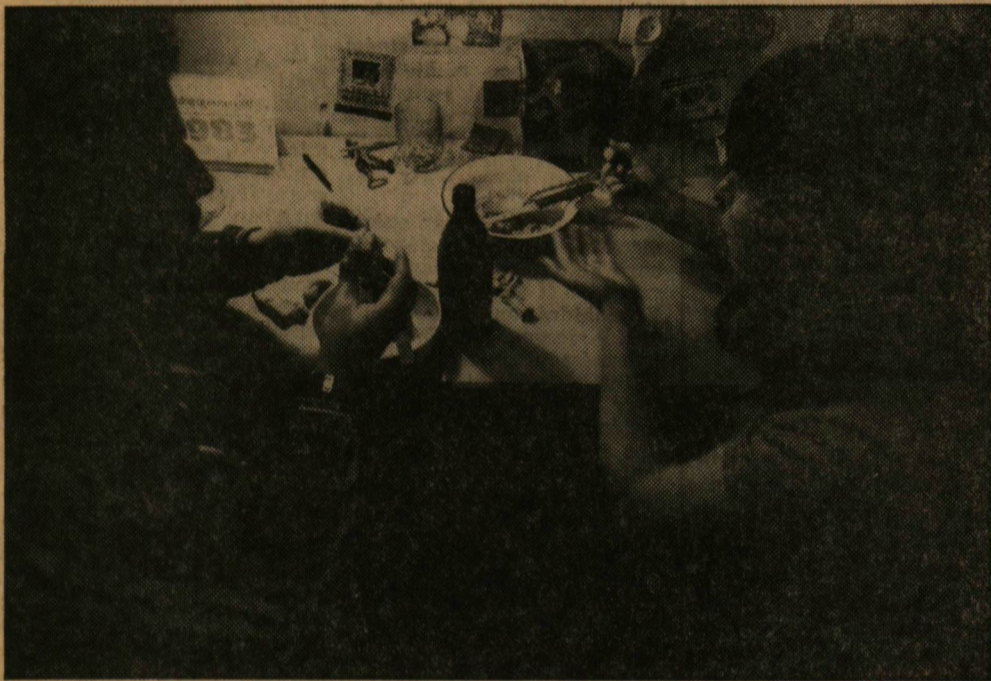

FOTÓ: BENYHE JÁNOS

A lapunk iránt érdeklőzők Benyhe János nevét a képaláírásokat követő zárójelben olvashatták eddig. Ez a beszélgetés azért készült, hogy a tehetséges fiatal fotós — aki a JATE végzős vegyészhallgatója — végre az őt megillető helyre, a zárójelből a címbe kerüljön.

Először engedj meg egy kérdésbokrót: mikor, miért, hol kezdted el fotózni?

— Egészen komolyan azóta fotózok, amióta egyetemre járok. Előtte is voltak gépeim, de azok komolytalanok voltak. Aztán vettem egy Prakticát és ekkor kezdtem el érdeklődni nemcsak a technika, hanem a képek iránt is. Vásároltam mindenféle könyveket, újságokat és beástam magam a fotózás tudományába.

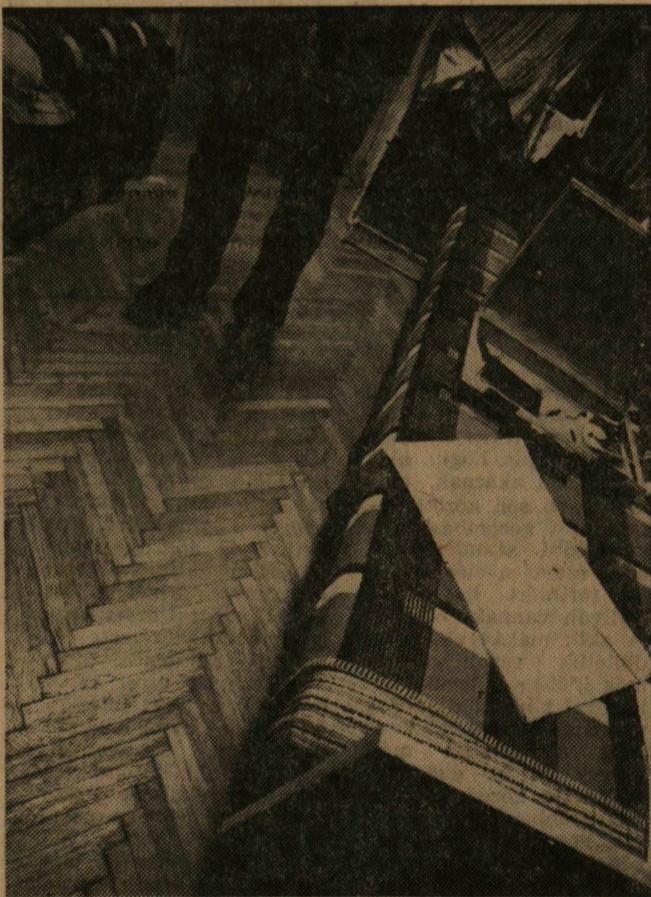
Gondolom, fontosak voltak számodra az első véleménynyilvánítások. Kinek mutattad meg első képeidet?

— Eleinte senkinek nem mutattam meg, aztán egyszer elküldtem a Fotó című szaklapba, a képkinálat rovatba. Ott megjelent egy képem, egy öregúr portréja. Ez klasszikus portré volt. Itt, Szegeden Pataki

Zoltánnak mutattam meg képeimet, ez jelentős állomás volt eddigi fejlődésemben, tőle sokat tanultam. Ő is tagja annak a nemrég alakult fotókörnek, melynek ARTIC a neve. Itt hatan mutatjuk meg egymásnak képeinket, kéthetente összeülünk és megbeszéljük a dolgainkat, újságokat, prospektusokat viszünk egymásnak.

A Szegedi Egyetemen kívül hol láthatóak még a képeid?

— A megjelenés rám még nem jellemző, egyelőre nem sikerült bedolgoznom magam sehová. Kiállításokon természetesen részt vesznek a képeim. A Csongrád megyei Fotókiállítás és a Dél-alföldi Fotószalon közös kiállításán az ARTIC kapta a kollektív díjat. Egyénileg itt kaptam kiemelt díjat, Pataki fődíjat, de a többiek is szép elismerést vívtak ki. Szerepeltek még képeim Bukarestben a Román Nemzetközi Fotószalon, Nyugat-Berlinben a Fiatalok bemutatják Európát című gyűjteményben, ahol 4 elküldött képeimből hármat kiraktak. Tudni kell, hogy általában a beküldött képek 10%-át rakják ki a nyilvánosság elé. Képeimmel szerepeltem még az NDK-ban is, ahol

Jelenlét 1—2—3.

a Pentacon—ORWO-kiállításon — melyen a szocialista országok fotósai szerepeltek — ötödik helyezést értem el.

Amit csinálsz, végül is művészet is, nem csupán riporter munkát, vagy szórakozás. Kéznevelő kérdés: van ars poeticád?

— Azt hiszem, nekem még nincs. Sokáig egyfélért csinálom, alkalmanként megfognak a dolgok, de ezek csak kísérletek. Vannak mániám — ezek teljesen formálisak — például szeretek nagylátószögű objektívvel fényképezni, vagy képkiavágáskor az a kompozíciós szándék, hogy a teljes negatívot le lehessen hozni.

Végzés után hazaköltöztél Vásárhelyre. Mik a terveid új életedben, milyen célokat tűzöl ki magad elé?

— Az önállóan és spontán szerveződő csoportokban hiszek. Így, ha Vásárhelyre kerülök, akkor is vissza fogok járni az ARTIC találkozóra.

Egynik évfolyamtársadtól hallottam, egylovétű zseni vagy a pecázásban. Ahozá bedobod a horgot, oda úsznak a halak. Igaz ez?

— Ez némileg túlzás, de azért nem szoktam üres kézzel hazamenni a horgá-

szásból. Leginkább keszegezni szeretek. Egyébként, ami fotózás és a pecázás viszonyát illeti, azt mondhatom, még nem készítettem pecás fotót. Ha a vízpartra kimegyek, nincs helye a fényképezésnek. Igaz, mentem már ki úgy, hogy fotózni fogok, de a parton az ember inkább a pecázásra gondol.

Nagyon sok a városi képed. Miért készítettél annyi képet lepusztult utcákról, házakról?

— Egy időben „neokibárándult” képeket csináltam. Ezekkel fél éve fölhoztam. Ez is egy mánia volt, kísérlet. Aztán egy ideig hasról fényképeztem, néhány tekercsből, ha egy ilyen kép bejön, akkor az biztosan jó is, érdekes is.

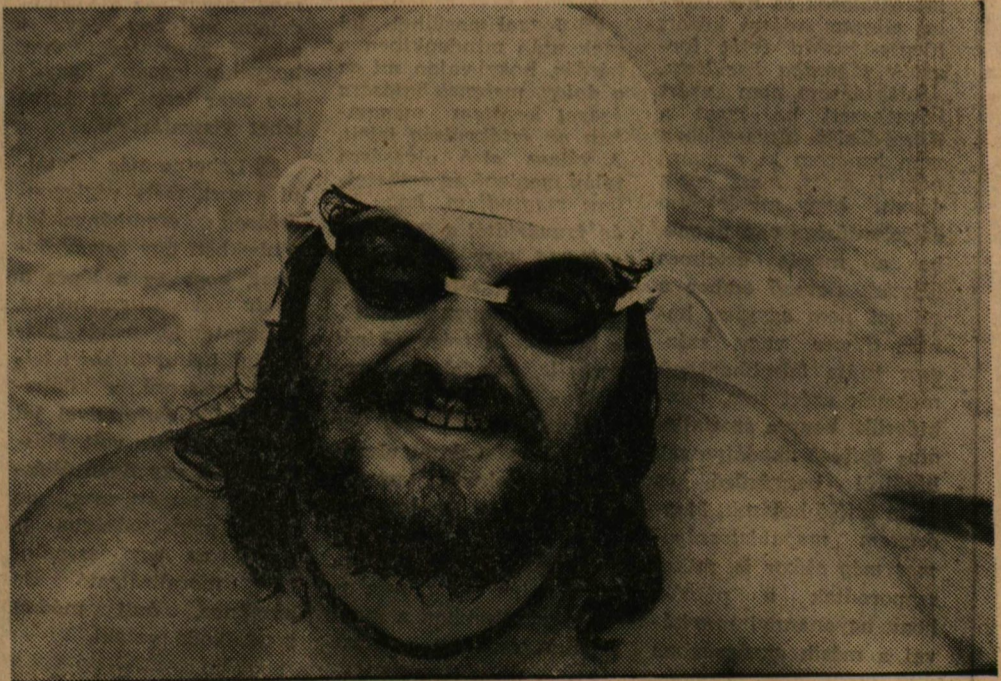
Végezetül még egy kérdés: miért készítesz csak fekete-fehér képeket?

— El tudnád képzelni ezeket színesben? Ezek csak így jók! Szerintem a színek a lényegtől elvonják a figyelmet. Persze a színes technika ára és az otthoni kidolgozás mikéntje is el-tántorít az ilyen képektől. De ha ezek a nehézségek egyszerre elhárulnának, akkor sem biztos, hogy azonnal színes filmet tennék a gépbe.

D. I.

Magda

Poszeidon